

Van: **Gerrit Groot Wassink** <d11m.nieuwsbrief@gmail.com>
Aan: **Gerrit Groot Wassink** <d11m.nieuwsbrief@gmail.com>
BCC: **g.grootwassink@gmail.com** <g.grootwassink@gmail.com>
Onderwerp: Nieuwsbrief De Elf Marken 2024 nr. 07
Datum: 16.02.2024 14:27:57 (+01:00)

Nieuwsbrief De Elf Marken 2024 nr. 07

Wie weet nog verhalen van vroeger?

In de nieuwsbrief van 5 januari gaven we aan, dat we denken dat er onder de inwoners van ons werkgebied, de voormalige gemeente Gorssel, nog wel ouderen zijn die veel over vroeger kunnen vertellen. Het zou zonde zijn als deze informatie verloren gaat. Inmiddels hebben we enkele mensen met een journalistieke achtergrond gevonden die bereid zijn dit soort verhalen op te schrijven. We nemen deze verhalen op in ons archief, dat hiermee steeds completer wordt. We kunnen daar bijvoorbeeld gebruik van maken als iemand met een bepaald historisch onderzoek bezig is, voor het uitgeven van een nieuw boek, voor ons kwartaalblad 'Ons Markenboek' of in een e-mail nieuwsbrief. Kortom, die informatie gaat niet meer verloren.

Weet u nog verhalen die u wel wilt vertellen of kent u iemand die over informatie van vroeger beschikt, bel dan met Jan Haijink 0575-492692 of e-mail naar info@deelfmarken.nl. We proberen dan een afspraak te regelen met een van onze schrijvers.

Het hoeven echt geen spannende of dramatische oorlogservaringen te zijn, maar ook verhalen over het leven van alle dag, over je schooltijd, je eerste baantje, de huishouding, belevenissen in het dorp, op de boerderij, etc. etc. zijn ook historisch. Als daar dan ook nog oude foto's bij beschikbaar zijn, dan begint zo'n verhaal nog meer te leven.

Als voorbeeld volgt hierna het verhaal van mevrouw Tine Ebbekink-Roeterdink uit Eefde dat we pas geleden ontvingen. Ze vertelt over dingen die ze zich uit de oorlogsperiode herinnert.

Jeugdherinneringen van Tine Ebbekink-Roeterdink

In 1934 ben ik geboren in Leesten. We woonden op een boerderij dicht bij Warnsveld en gingen naar de christelijke school in Leesten. Deze is inmiddels afgebroken. Ertegenover staat nu een herdenkingsmonument van de bevrijding.

Toen de Duitsers in de school trokken, moesten wij ergens anders les krijgen. Onze klas had eerst les in de huiskamer van de beheerder van het kerkhof aan de Vordenseweg. Daarna in een kippenhok aan de andere kant van de weg en later in een kippenhok aan de Kerkhofweg. Daar moesten we elke morgen een houtblok voor de kachel meebrengen.

Jongens van rond de 20 jaar moesten in dienst. Velen doken onder. Zo was er bij ons een jongen uit Kortgene, die op de boerderij meewerkte. Bij burens van ons was een jongen uit Neerbosch bij Nijmegen. Die werd bang en moest daarom weg. Hij kwam dat vertellen en toen zei mijn vader: "Waar wil je naar toe? Je kunt nergens heen. Blijf maar hier."

Op een gegeven moment moest iedereen de radio inleveren. Lang niet iedereen deed dat. Die van ons ging naar een kippenhok, waar de drie op de boerderij aanwezige mannen naar de Engelse zender luisterden. Daar werd de radio echter te vochtig, waarna mijn vader de radio in een grote zak onder het fornuis heeft gezet. Een keer kwam er een Duitser in de keuken om zijn handen te

warmen. Hij keek rond en vroeg of wij geen radio hadden. Hij stond er bijna met zijn voeten tegenaan!

Fietsen werden ook gevorderd. Moeders fiets stond achter stobalen maar werd toch gevonden. Op het laatst werd er gefietst op houten banden. Toen we later in Zutphen naar school gingen, werd er voor mijn zusje en mij bij de gemeente een fiets aangevraagd. Dat waren Amerikaanse fietsen.

We hadden in de oorlog veel klanten die melk kwamen halen. Door een staking van treinmachinisten kwamen er twee gezinnen bij ons in de schuur wonen.

Een heel angstige dag was het toen er een munitietrein werd beschoten op het station in Zutphen. Overall vlogen brokstukken naar toe. Aan de Deventerweg in Zutphen waren daardoor veel huizen in puin. Een van mijn zusjes was met een dochter van een van de treinmachinisten naar de stad om nog wat te halen. Mijn moeder was daarom heel bezorgd, maar gelukkig kwamen ze weer goed thuis. Een ander zusje zag een jonge Duitse soldaat met een bebloed verband lopen huilen. Hij verlangde ook naar huis.

Op een zondagmiddag waren veel Duitse officieren aan het vergaderen in een villa aan de Vordenseweg. Dat wisten de Engelsen en die vlogen in een vliegtuig over om ze te beschieten. Een van de onderduikers stond bij de graanschuur en zei steeds: "Toe maar jongens!"

In de laatste oorlogswinter lag er sneeuw en aan de wegen werd in die tijd niets gedaan. Mijn vader had – ik geloof van een ledikant – een slee gemaakt met twee bankjes. Je zat daarin tegenover elkaar. De slee werd aangetrokken door een paard. Voorin was een plankje gemaakt voor de koetsier, maar mijn vader zat gewoon achterin en niet op het plankje. Op een dag waren we op weg naar familie in Gorssel. Op de Kapperallee in Eefde gebeurde het dat er een Duitser achterop wilde zitten. Toen we weer verder reden, viel hij eraf. We moesten toen weer stoppen. Net bij de christelijke school in Eefde kwam er een Engels vliegtuig aanvliegen. De Duitser wist niet hoe snel hij van de slee af moest om onder een boom te schuilen. En wij reden snel door.

In onze omgeving is hard gevochten de laatste oorlogsdagen. We hebben toen verschillende boerderijen zien branden.

We sliepen die dagen in een gemetselde schuilkelder, een kelder bedoeld voor gestoomde aardappels voor het vee, waarop stro werd gelegd. Het dichtst bij de ingang zaten de volwassenen. Verderop lagen de kinderen op een rij in volgorde van leeftijd. Als oudste sliep ik aan het eind. Daar was ook een trapje met luik voor noodgevallen.

Tot slot

Wilt u reageren op dit artikel of heeft u andere vragen of opmerkingen naar aanleiding van deze nieuwsbrief, mail dan naar nieuwsbrief@deelfmarken.org

Met vriendelijke groet,
De Elf Marken Gorssel
Redactie Nieuwsbrief
Gerrit Groot Wassink

Uitschrijven:

Wilt u deze nieuwsbrief niet meer ontvangen, stuur dan een mailtje naar nieuwsbrief@deelfmarken.org